

זכריה דמתי תשובה מתאימה: "אה, אי אה אהנו לא מתאימה את נוסעת לדרום-אפריקה בתור מזכירה ולא בתור אשתי. אני כבר אמצא בחורה אחרת שתתאים לי."

כפי שהבנתי היה זכריה דמתי מוכן להתחיל את הנישואים עוד באותו ערב. בנקודה זו הרגשתי שאני מותחת מדי את החבל. ביקשת שהות להרהר בה הצעה הקוסמת ולהחליט בעצמי מה אני מעדיפת: לנסוע לדרום-אפריקה בתור מזכירה, שצריכה קצת לעבוד גם במועדון לילה, או כאשר הבלעדית ו-החוקית של זכריה דמתי סוף-סוף זאת אינה שאלה שאפשר להשיב עליה עז רגל אחת.

ביקשת סליחה וניתקתי מגע. אני יודעת שלא הייתי היחידה. אני עצמי יודעת על עוד 29 צעירות ישראליות שבערו תוויה דומה פחות או יותר, כשענו לאותה מודעה קוסמת שהציעה לתן עתיד מזהיר כל כך בדרום-אפריקה. אלא שהן לא היו עתור נאיות. הן פשוט האמינו שהמודעה היא אמיתית.

בין אלה אפשר למצוא את ציפורה מרקוביץ, 25, משיכון דורה בנתניה; את מרים לוינגר, 21, מירושלים, פקידה במשרד ממשלתי; את אסתר נגר, 27, מכפר הסידים, מורה לאנגלית שלמדה מלונאות בבית-ספר תלמודי; את המורה למוסיקה תנה מיכאל, 24, מתל-אביב. ואת הסטודנטית מאוניברסיטת חיפה, חיה גלורמן, 24, את גילה וענקין, 20, מקרית-ים שילד חיפה, שמתעמם דתיים שוחזרה משיירת בצה"ל וזאת מאלי קר רש, 20, מיתדו; את מיקי מרכוני, 27, ששירתה בצה"ל בחיל דתי במסגרת גרעין של תנועת בני-עקיבא ושהיא בר גרת הפקולטה למדעי הטבע באוניברסיטת סיסה העברית וזאת יפית קוקוס, 21, שטרחה לענות למודעה בשבועון הישראלי מארצות-הברית שם היא לומדת מזכירות.

אינני יודעת כמה מאלה נפגשו עם הצמד-דמתי הזה, דמתי-הסק. אינני יודעת כמה מהן עברו את השלב של ביקוש אינפורמציה. מה שבטוח הוא, שסכפר רב של בנות רואיינו בקפה ורד עלידי השניים. כפי שזוכרים זה אורחים קטבועים בבית-הקפה, ושההצעה האינטימית שקיבלתי אני לא היתה אקס-קלוסיבית שלי. אפשר היה לחוש שהצמד דמתי-הסק כבר משופשף כהלכה בשיטה הזאת.

ייתכן - וזו רק הנחה - שהיו בנות שיתכינו לעבור את נסיון ההתאמה עם דמתי. ייתכן גם שכל הבנות היו מספיק נבונות כדי להבחין במלכודת הנפרשת לרגליהן. להן, ולא לה שידמן הן להיפגש בצורה זו או אחרת עם שני אנשי העסקים האלה, אני מקדישה את התשובה לשאלה: איזה מין עסקי-מין אלה?

28 חודשי

מאסר

דמות המרובות בפרשה איננה, כפי שאפשר לנחש, אותו דרום-אפריקאי בריאן הסק, אלא דווקא זכריה דמתי, גאון אמיתי בעסקי נוכלות וזרימה. קאריירה המסתורית של זכריה דמתי, 40, החלה בערך לפני כשבע שנים. ביום בהיר אחד החליט פועל-הבניין התימני משעריים כי הוא נועד להרבה יותר מזה. אבל למה להאריך מילים? הנה תיאור מעלליו של דמתי כפי שפורסמו עוד לפני שש שנים מעל דפי העיתונות העברית: עלידי אורי פורת בדיעות אחרונות:

הוא פתח בית-ספר להנחלת הלשון העברית. הדפיס ניירות מתכבים הנושאים את שם בית-הספר - "רפיד". היה לו כבר הכל חוץ ממורים ותלמידים. לבסוף הצליח להתקשר עם כמה מורים על בסיס של "ספיט-פיסטי" משורר הלימוד של כל תלמיד שיודא. הוא יצא לחפש תלמידים. בעיקר בין התיירים, אך נסיונות התיווך שלו בין התלמידים הפוטנציאליים המורים - נכשלו. כך הבין כי "קבלן תלמידים" זה לא עסק ופתח לעסק חדש.

הוא נשאר נאמן לשם הפירמה "רפיד" והקים לו חברה לשיווק מלחים של ים-המלח. שמה המלא של החברה היה "רפיד מינרל סדום". הוא ניסה לבדו ונכשל.

ניסה להשתדך עם חברה לשיווק מלחים מרחוב מקוה-ישראל בת"א - אך נכשל גם שם.

אבל, לא איש כזכריה דמתי יתיאש. שבועות אחדים לאחר שהדל מעסקי ה"מלח", פתח לו משרד בתל-אביב ברחוב פרישמן 6. שם רקד על שתי התונות. הוא הקים שם חברת-ביטוח לתקינה ח"ש מל ביתי הביטוח למבטוחיו כי יתקן כל קילקול חשמלי בביתם. תמורת 10 ל"ל לחודש. חוץ מזה, שינה את שמו מדמתי לדימיטרס, הציג עצמו כאמרגן יווני ל"תצוגות-אופנה, אמנות וסרטים, ופירסם מודעות בעיתונים, לפיהן הגיעו ארצה כדי לחפש נערות צעירות.

הנערות הצעירות זרמו אל משרדו ועמן זרם גם הכסף, לכל העסקים שלו היו חתומות-גומי עם שמות מפוצצים, בעזרתן חתם על שטריו חוב שהלכו וגדלו. הוא מדד ורשם את מידות גופן של מעמדותיו. אך שכח למדוד וזר-שום את גודל תובותיו. עד אשר יום אחד, התמוטט על פועל-הבניין כל מגדל הקלפים שבנה. אשתקד, כאשר הובא למשפט, שילם עבור כל עסקיו ב-28 חודשי מאסר, "במוסון" לא שטרות...

שיפוצים

והיכרות

ראה שתקופת המאסר לא לימדה את דמתי לקח. שכן, לא מכבר שכר לעצמו חדר ברחוב פרישמן 6 בתל-אביב, שאת שכר הדירה עבורו שילם מעבודותיו בסבלות ובבניין. שם היה דמתי יושב ימים ולילות, מעלה תוכניות על הגייר, משרטט פלאקאטים, מחשב חישובים וכל זאת במטרה למצוא את הנוסחה איך להתעשר במהירות.

הוא הוציא אלפי לירות להדפסת פרוספקטים, אשר חולקו ברחובות לעוברים ושבים עלידי נערים שנשכרו לצורך זה. בפרוספקטים אלה הוצג משרדו של דמתי, משרד רפיד, כמישרד לשיפוצים - אספלט, בטון ובלטות; כמישרד להשכרת רכב; כמישרד להדרכת תיירים ולמכון להיכרות, שם אפשר לפגוש "תיירים ותיירות, ישראלים וישראליות מחייבות ובלתי מחייבות ומודרניות, כלשון הפרוספקט של דמתי. המודעות הפרוספקטים, שהציעו עבודות שונות לנערות משכו ל"משרדו הצנוע עשרות נערות סקרניות. עבודה לא תמיד יצאה להן מזה. אבל דמתי יכול היה לנצל זאת להיכרות מנוונות.

לפני כמה חודשים הכיר דמתי תייר דרום-אפריקאי, שבשהותו בארץ עבד כ"פועל-בניין אצל קבלן חלונני בשם ליסי טר, אצלו גם הועסק דמתי בשעות שהיה חופשי מחלומותיו המגולמנים. האיש הציג את עצמו בפני דמתי כבנו של קבלן עשיר, שכל כספו, כמיליון דולר, נגנב ממנו, והוא נותר מתוסר כל. דמתי הח"ליס לאמץ אותו, הירשה לו ללון על ריצת פת משרדו.

במרוצת הזמן למדו כנראה השניים להכיר איש את רעהו, הפכו לשתפים. במישרדם המשותף המשיכו לקבל כל יום, בין השעות חמש לשבע בערב, אנשים שבאו להתעניין ב"סוכנות לפירסום ודוג"מניות" או ב"מכון להיכרות, מסיבות וריקודים", כך הם יזמו את תלול "המזכירה".

שני "המיליונרים" לא הסתפקו כמובן במודעה שפירסמו בגאסה, שהורימה אליהן כשלושים פניות, תלו גם מודעת-ענק באוניברסיטת תל-אביב בבניין מקסיקו. כאשר שאלתי סטודנטיות, אם המודעה נראתה להן אמילה, השיבו רובן, להפתעת, בחיוב. זאת אולי הסיבה שמיספר כה גדול של צעירות ישראליות, לא מסוממות, נענה לבוא לפגישות עם השניים, שם הוצעו להן משכורות של חמשת אלפי פים ל"י לחודש ו"חיים משוגעים", אם רק תסכמנה להיות טובות למנהל העסקים הישראלי של המיליונר האפריקאי. אם מישו מהנענות למודעה התאכזבה, כמוני בראשונה, כאשר באה לפני שה ולא מצאה את הצמד-חמד, היא אינה צריכה לכעוס על עצמה. לא היה זה אשם, לפעמים פשוט אין השניים משייגים את שלוש הלירות הדרושות לשם ישיבה בקפה ורד ואו הם נאלצים להסתר בגר בחדר החדש ששכרו לעצמם ברמת אביב. שם הם יכולים להמשיך ולרקום חלומות איך לשכנע צעירות ישראליות חמודות שהם מיליונרים חוקקים בדחיפות למזכירות, ואיך לעשות זאת מבלי להפריע את מנוחת המישרטה.

במדינה

(המשך מעמוד 32)

סכום זה יירשם בכתיבה, שכן הם רצו להבטיח את עצמם שאין להם ספק עם איזה הרפתקן הרוצה לנצל את בתם ולנסושה אחר-כך לאנחות. מודע דווקא 200 אלף ל"י? זה מפני שהדירה שהם התכוונו לרכוש עבור הוגג הצעיר היתה צריכה לעלות להם בסכום דומה. עניין אינטימי. סירובו של דניאל לכתוב 200 אלף ל"י, העלה את חמתה של כלתו הצעירה, גם בתום ירח-החלב. שלושה שבועות אחרי הנשואין נטשה סימה את הדירה ששכרו עד שביתם יהיה מוכן.

כעבור ימים אחדים קיבל דניאל מ"בית-המשפט המחוזי בתל-אביב הודעה, כי הוגשה נגדו תביעה לתשלום מזונות בסך 400 ל"י לחודש לאשתו הטריה. דניאל, שלא היה מוכן לחתום על סכום של 200 אלף, מחשש שרוצים לקשור אותו לכל חייו לאשה אתה, לא היה מוכן גם לשלם 400 ל"י לחודש, שלושה שבועות אחרי החתונה. בעד אשה שלא הספיק להינות ממנה בכלל. "עובתי בפאריס עבודה מסודרת", אמר, "היו לי הוצאות לעלות לארץ. סידרו אותי ועכשיו עוד רוצים ממני מזונות, בכלל לא מגיע להם. היא יכיר לה לאכול אצל אבא שלה. אני לא משלם". הכלה החסודה עצמה סירבה להגיב על הפרשה. "זה סיפור מאוד אישי ומאוד אינטימי", אמרה. זאיל, אביה, יעקב כהן, הסביר: "זה יכול לקרות במשפחות הטובות ביותר" אף אחד לא התווכח עימו על כך.

מישטרה

מעצר בשרשרת

"המישטרה לחצת עזי,

כי היא רוצה שאחיה

מזשין שלה."

24 יום ישב יוסף מורחי (27) במעצר - מבלי שיוגש נגדו כתב-אישום. גם נזיפת השופט שלמה יפרח במישטרה לא שינתה את המצב: מורחי לא שוחרר. גם כאשר בסתיימו 24 ימי המעצר - עדיין לא הוגש אישום נגד העצור. חתת זאת, ביקשה המישטרה מבית-המישפט כי יאריך את מעצרו בתשעה ימים נוספים. זאת בניגוד לחוק הקובע כי אין לעצור אדם יותר משלושים יום, אלא לפי הוראת היועץ המישפטי לממשלה.

עבריו נזעזעו. בבקשתה לעצור את מורחי, כתבה המישטרה: "לאחרונה אירעו באזורנו התפרצויות רבות, בהן ניגנב נשק ורכוש בשווי אלפי לירות. בקשר לכך נעצרו מיספר חשודים, אשר הודו כי ביצעו פריצות והחשוד קיבל מהם את הרכוש הנ"ל. כמרכז חשוד האיש כי לפני כחודש וחצי ירה ברמת-אלהינו ב"אקדה שהיה ברשותו, לעבר צעירה, לי אחר שהיא הלשינה על חבריו. הנ"ל חשוד גם בהחזקת נשק אוטומאטי אחר. החקירה מסתעפת, כדי לעצור חשודים נוספים. יש לנו מידע כי הוא מנהיג כנופיה, שי מבצעה פעמים באזורנו."

בין היתר, התבססה המישטרה על עבירותיו של מורחי. כמה התפרצויות ושתי תקופות מאסר של שנה וחצי ושנתיים. אף רגע מנוחה. "מאז המיקרים הי אלה, עונה מורחי, המישטרה לא נרתעה לי רגע אחד מנוחה. כבר שנתיים שהיא מחפשת לרמס אותי. רוצה לעשות ממני מלשין, ובשביל זה עוצרת אותי. את הגשק בכלל לא מצאו אצלי, אלא אצל אחד אחר, שאמר שהעווי שמצאו אצלו, הוא שלי."

"האקדה שהם אומרים שיריתי בו - אני או הייתי שיכור - היה אקדה צעצוע של פורים. לא גרם שום נזק." בשלב ראשון, ביקשה המישטרה משרד פט"השלום שלמה יפרח להורות על מעצרו של מורחי למשך עשרה ימים. בהם תגיש נגדו כתב-אישום. אבל עשרת הימים לא הספיקו למישטרת ראשון. מורחי הובא בפני השופט בפעם השנייה, לשם הארכת מעצרו.

השופט לא נענה. "מודע לעצור ז' שאל, לא הספקנו לסיים את החקירה. קיבלנו מידע סודי על הנאשם ואיננו יכולים ל"שוחררו", ענה קצין המישטרה. הדברים לא שיכנעו את השופט. הוא

הורה לשחרר את מורחי בערבות של 5,000 ל"י. משופט לשופט. מורחי לא שוחרר. למחרת, הביאה אותו המישטרה בפני בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, עירערה על החלטת שופט-השלום. השופט הדיר יצחק רווח הורה לעצור לשבע נוסף. סך הכל: 24 יום במעצר. עדיין בלי כתב-אישום.

בתום התקופה, הובא מורחי בפני שופט-השלום ברחובות. אלא שזה טען

עצור מורחי מידע סודי

כי אין לו סמכות לעצור את האיש. אך גם הפעם חיכה מורחי לשווא ל"חופש המיוחל. שוב ניכבל ושוב הובל אל בית-המעצר של מישטרת ראשון. הפעם, הוצא נגדו צו-הבישה, כאילו לא נעצר כלל לפני כן.

הימים מישגב, שראה כי המישטרה מתכוונת לעצור את האיש מעבר לזמן המותר בחוק, פנה בדחיפות ל"נציב תלונות הציבור, לשר המישטרה, ולפקדליטות.

רק או שוחרר מורחי.

דרכי אדם

המת על החיה

מי הרג

בשגנה את אשתו

שי העודה מהורו?

סלומון נגאוקר לא ידע זאת, אבל הוא שיכל את אשתו לשעבר בדרך ממשרד-הקליטה למשרד-הפנים. לפני עלותו לישראל באפריל 1969, סירבה אשתו של סלומון בן ה-49, ואם שני ילדיו, לעלות לארץ. אנשי הסוכנות בהודו לא היו מוכנים להעלות את הבעל לישראל לפני שהגיש לה תצהיר חתום כחוק בידי האשה כי היא התיגרשה מבעלה, אין לה כל ענין בציון והיא מרשה לו לקחת את שני ילדיו.

כתוצאה מכך היה מצבו של סלומון ברור לכל. בעת שהגיע לגמל-התעופה של לוד, קיבלו אותו אנשי משרד הקליטה, רשמו בתעודת-העולה שלו כי הוא גרוש. הוא נשלח לדימונה, שם שהים הרבה מבני גלותו, הצליח להסתר. אפילו קשרים רומנטיים קשר עם שכן היה צריך למצוא בארחה דהוף אם לשני ילדיו הקטנים, אלו בוס בת ה-11 ורפאל בן ה-8. אלא שאו התחילו הצרות. תעודה פטריה לחיה. מסתבר כי חודשים אחרי שעלה לארץ הפך סלומון לאלמן. מי שרצה את גרושתו לשעבר לא היה אלא פקיד משרד הפנים הישראלי, שהשפה האנגלית לא היתה כל כך שגורה בפיו. בעת שבא סלומון נגאוקר להוציא תעודת-זאת, שאל אותו הפקיד: "אשה יש?"

סלומון השיב: "אין". הפקיד רשם בפרטי הרישום שלו: הוא לא הבחין בטעות אלא לפני חודשים מספר, כאשר עמד לשאת אשה, (המשך בעמוד 36)